

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘΗ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ.Υ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
— ΨΗΦΙΣΤΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 14 Δεκεμβρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 74

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΜΑΣ

ΚΑΛΟΣ είναι ο Θεοτόκης. Καλώτατος. Κι' ως Κυβερνήτης κι' ως αντιπολιτευόμενος, αυτό μας έδειξε ως τώρα: Ευγένεια και ημερέτητα και τόσες άλλες αρετές που τον τιμούν ως άνθρωπο κοινωνικόν, μα που δεν είναι αρκετές για ένα Κυβερνήτη μιας χώρας, σαν την δική μας, κι' όταν μάλιστα έχει απέναντι του την γρηλατεψού της Γορτυνίας, τον άρχομανη, λέοντα της Κερκυράς.

Έχει κ' ένα άλλο άκμα καλό ο κ. Θεοτόκης: Περιμένει να τον φέρουν στην 'Αρχή, όπως τώρα κι' όπως πάντοτε, οι περιστάσεις, αντίθετα προς τον αντίπαλό του που δημιουργεί ο ίδιος τις περιστάσεις που θα τον φέρουν στην 'Αρχή.

Μα και μ' δλ' αυτά τα καλά, που δλοι του ταναγωνρίζουν, δεν μας κάνει, δεν μας ενθουσιάζει καθόλου. Γιατί του λείπει το σπουδαιότερο: Του λείπει η δύναμη για να κρατήσει το ρόπαλο στο χέρι—και η ωμότητα να το κατεβάσει με όρμη και να το χτυπήσει κατακέφαλα της άτιμης Δημοκρατίας που περιζώνει σαν φειδί το Ρωμέικο—τον νέον αυτόν Λαοκρόντα. "Αν δοριμάζη κι' αν μαίνεται σήμερα η Δημοκρατία, στον Θεοτόκη τ' χρωστάει αυτό. Στα Ευαγγελικά αρχίνητε τα κλάματα για το άδικο χυμένο αίμα και στη στάσι την Μπαρμπάσιναις αντί να πάρη στα χέρια του το ρόπαλο και να χτυπήσει, αφήσει από τα χέρια του το χαρτοφυλάκιο και παραδόθηκε αιχμάλωτος, πριν ακόμα ρίξη κ' ένα καν τουφέκι, στη Δημοκρατία. "Αν τον εύρισκαν και τα μεταφραστικά μασκαράληκια στην 'Αρχή, άλλοίμονό μας. Τρίτη υποχώρησι και τρίτος θρίαμβος του Δεληγιάννη και των συν αυτώ.

Τέτοιος είναι ο καινούργιος μας πρωθυπουργός Θάναυ καλός, εξαίρετος, όταν ο κ. Δεληγιάννης αποφασίση να ποσυρθη από την Πολιτική. Τώρα όμως—τί να σας πούμε;—δεν θα πείραζε αν ο Ράλλης έμενε για λίγο καιρό ακόμα Πρωθυπουργός, αφού μονάχ' αυτός κατόρθωσε να χαλιναγωγήση τον άρχομανη Κορδονάρχη και να τον καταδικάση σέ, έστω κι' όλιγήμενη, αδράνεια.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ“

Δ. ΠΕΤΡΟΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Μια μέρα γύριζα 'σ τή χώρα άπόνα χωριό. 'Σ τόν δρόμο απάντησα μια γριά μ' έν' αγοράκι ροδόμορφο, που τή βαστούσε απ' τόν φουστάνι και προχωρούσαν οι δύο τους κατά τόν χωριό.

— "Ωρα καλή σας! είπα. Πούθε, με τόν καλό; 'Απ' τή χώρα;

— "Όχι, μικρό ταξίδι, μου λέει ή γριά. "Ημουνά 'σ τ' άγγονάκια μου, 'σ έν' άλλο χωριό.

— Και τ' όμορφο παιδάκι; 'Αγγόνι σου είναι; Νά σου ζήτη, κυρά θεία! Νά τ' όχης να τόν χαίρεσαι!

— Δεν είναι άγγόνι μου, γιέ μου, τ' όμορφο, μου λέει ή γριά, και χαμήλωσε τή φωνή της. Είναι

νόθο! Κρατάει από μεγάλη γενιά, καθώς φαίνεται. Είναι παράξενο πολύ. Κακά έμπλεξα. Όμως τ' αγαπώ, τόν έρημο, και τί να κίμω; Είμαι σκλάβος 'σ τή θελήματά του. "Αν μπορούσα να τόν ξεφορτωθώ! Πώς να τόν διώξω όμως, που και τ' άγγόνια μου χάνονται γι' αυτό; Κ' είναι τόσο όμορφο! Τόσο πονηρό και παιγνιδιάρικο!

Τόν παιδάκι, ένώ μιλούσα με τή γριά, είχε αφήσει τόν δρόμο και μπήκε 'σ τόν πλαγιόνό χωράφι και μάζευε παπαρούνες κι' άλλα λούλουδα. Είχε λησμονηθή 'σ αυτό και δεν έδειχνε αν μας συλλογιέται όλότελα. "Εγώ τ' όβλεπα με χαρά και τ' αγαπούσα όσο καλύτερα τόν πρόσεχα.

— "Αφησ' τόν, μου κάνει ή γριά. Τέτοιο είν' αυτό. Πάντα ξέγνοιαστο, μα και συλλοισμένο 'σ τήν 'ίδια στιγμή. Τήρα τόν πώς στέκεται και βλέπει τ' άγριο λούλουδα. Πώς τόν ταιριάζει και πώς τόν σκορπάει! Θά με τρελλάνη.

— "Ω, τόν έρωτόπουλο! Χαρά 'σ τούς που τ' όπλασαν!

— Θέλεις να μάθης τή ζωή του; μου λέει ή γριά. "Έχει κι' αυτό τήν ιστορία του, ως είναι τόσο μικρό, σά νιόφυτο κλαδί. Κ' εγώ μπορώ να σου τήν 'πώ, αλλά τόν ίδιο αυτό, τόν ζούδιο, τήν ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον. Και τή λέει 'σ όποιον τόν χαϊδέψη και τόν καλοδεχτή. Παρ'

τό με τόν καλό, με τόν ήμερο, και θά σου τή μολογήση σά γέροντας πολύπραγος. Τόσο είν' έξυπνο, σοφό, τ' άβάσκαντο!

Μια σκέψη μου κατέβηκε τότε 'σ τόν κεφάλι. Είπα 'σ τή γριά:

— Καθώς βλέπω, βέβω μου, έσύ τόσο τ' αγαπής αυτό τόν πλασματάκι έσο και τόν βαρυσάι. Μου τόν χαρίζεις έμένα; Παιδί σου δεν είναι, μήτε άγγόνι σου. Δώσε μου τόν, και σου ταζώ να τ' αγαπάω όσο κ' έσύ. Και ποτέ δε θά τόν λυπήσω από δική μου θέληση!

— Δικό σου, να τόν χαίρεσαι! μου λέει πρόθυμη ή γριά. Και να μου τόν φυλάς! Νά τ' όχης σαν τή μάτια σου! "Αλλοίως—και να τόν ξέρης— αυτό θά σηκωθή και θάρθη να μ' εύρη. Και θά σ' αφήσει μοναχά τόν πόθο του ξερόν, να τόν θυμάσαι και να κλαίς.